

திருவள்ளுவநாயனார்.

[சூரியநிராமகாச-உ.]—[ஹரிநாராயண-க]

திருவள்ளுவர்	திருக்குறள்
நாயனார்	முப்பாணல்
தேவர்	உத்தரவேதம்
மூதற்பாவலர்	தெய்வநூல்
தெய்வப்புலவர்	திருவள்ளுவர்
கான்முகனார்	பொய்யாமொழி
மாதானுபத்தி	வாயுறைவாழ்த்து
சென்னைப்பேரார்	தமிழ்மறை
பெருகாவலர்	பொதுமறை

உ

சிவமயம்.

திருவள்ளுவநாயனார்
சரித்திரம்.

உலகத்துள் மறா சிறப்புப் பொருந்தி
வினங்கும் திருக்கைசையத்திலே உயர்வொ
பபிலலாத செம்பொற் திருக்கோயிலிலே
கவரதநிணங்கனால செய்யப்பட்டு, சூரிய
னது பிரகாசத்துக்கும் மேம்பட்டு வினங்கு
ம் திவ்விய சிங்காதனத்திலே, பிரம்மாதி
ஸூபபத்துமூக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்
பதண்ணாயிர முனிவர்கள், கின்னரர், கிம்
புருடர், அருடர், காந்தரவர், சித்தர், வித்தி
யாதரர் முதலானவர்கள் இருபுடைரும்
சிந்தனைக்கித் தோத்திரித்து சித்தகவும்,
சிவகாமங்களின் மேரொளி எங்கும் தலை
த்தோங்கவும், தமது அருட்சத்தியும் உலக
மாதாவுமாயி உயாதேவியார் இடப்பாகத்
தில் வீற்றிருக்கவும் அளவிறந்த பெருங்
கருணையோடு பரமசிவம் திருவொலக்க
மாக, எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பேரது

உ. திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

உமாதேவியானவள் எழுந்து வணங்கி நின்று சுவாமி! திரிலோகங்களிலே இல்லறம் வழுவாது நடந்துகதியடைந்தவருண்டோ? என்று மிகுந்த கருணையோடு வினவ, பரமேஸ்வரர் அருளிச்செய்தித்தொடர்:—

உமையவளே! தெய்வலோகத்தில் வசித்தார், அகஸ்தியா, அயன், புயல்கன், சம்பு என்று ஐந்தபேருண்டு. பூலோகத்தில் திருவள்ளுவரென் றொருவருண்டு. இவர்கள தென்புலத்தாரகடன், தேவர்கடன், வீரந் தேமப்பல், சுற்றத்தழுவல், கபிலபூசைசெய்தல் முதலிய இல்லறத்தில் சுறபின்வழு வாத நற்குண நற்செய்கையுள்ள டீனாவிய ரோழருந்து, இல்லறக்கடன் நடத்தி மோக்ஷடைந்தாரென்று, திருவாய் மலர்ந்தருளப் பார்வதியார் “சுவாமி! பூலோகத்திலே திருவள்ளுவர் என்பவர் யார்? அவர்சரித்திரம் கேட்க விரும்புகின்றேன்” என்றுகேட்க, சிவபெருமான் சொல்லுகிறார்:—
வந்திலே ஒரு பிரளயவந்தது. அது வரு

மென்று, பிரம்மா முன்னமேதெரிந்து அநிலே இறவாதுபிழைக்கும்படி வேற்றுருவடைந்து ஒரு சகாக்கூட்டைத் தனக்கிடநாகக்கொண்டு அதிம்புகுந்து அவ்வெள்ளத்தின்மேல் யிதந்தவந்தார். அதுகண்டு, திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம். ௩

காம் அறியாதவர்போல் இதற்குள்ளிருப்பவன் ஆனென்றகேட்டோம். தான் வருவார் மறந்த செய்தற்கேற்ப வள்ளுவ ரென்றார். இப்பிரளயத்தில் தீர் எப்படிப் பிழைத்திருக்கின்றோனக் கேட்டோம். அப்போது பிரமன் கம்மைப்பரமேஸ்வரர் என்று தெரிந்துகொண்டு மிகுந்த பேராணத்தத்தை யடைந்து, “பரமசிவமே! உமது திருவருளி னால்பிழைத்திருந்தேன்; ஆயினும், தேவரீர் அடியேனம் தவிர்ப்பைகூர்ந்து இத்தப்பிரளயத்தை நீக்கியருள வேண்டுமென்று வேண்டுகொள்ள, காம் அந்த அதிகாரம் உமக்கே

கொடுத்தோம் என்று அவராலே முன்பு போல் உலகத்தைச் செய்வித்தோம் ; அத்

தன்மையுடைய அவர் பூமியிலேபிறந்தகார ணமுஞ் சொல்லுகின்றோம்.

ஆதிகாலத்தில் பூமியிலே பாண்டிநாட் டும்துறாமாககரத்திலிருந்த சங்கப்பலு வர்கள் கம்மை ஓர்கால் அவமதிப்புச் செய் ததென்பொருட்டு அவர்கள் கர்வபங்கமாகு ம்படிப் பிரமஸ்வரூபரூப நிருவன் னாவையும், மஹாவிஷ்ணுவையும், சீரஸ்வதி யையும் பூமியில் அவதரிக்கும்படி அனுப்பி னோம். அவருள் மஹாவிஷ்ணு இடைக்கால

ஈ நிருவன் னாவாயனார் சரித்திரம்.

ராபூப்பிறந்தார். சரஸ்வதியும் நிருவன் னாவ னும் உந்தமரபுக்கேட்பாயாக.

ஆதியிலே பிரம்மபுத்திரர்களாகிய காசி பர்முதலிய கவப்பிரமாக்களில் தாமிபர் ணர் வசியைச் சேர்ந்து வசிட்டனாப் பெற்றார். அவர் அருத்தியைச் சேர்ந்து சக்தியுரைப் பெற்றார். அவர் புல்கணாப் புல்கணியைச் சேர்ந்து புராசனாப் பெற்றார். அவர் மச்ச சக்தியைச் சேர்ந்து வியாசனாப் பெற்றார். இவர்கள் நால்வரும் வேதங்களுக் குரியவ ரானார்கள்.

பின்பு பிரம்மாவானவர் இன்னுஞ் சில புத்திரரால் வடமொழியையுந் தென்மொ ழியையும் விளக்கச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணி, வேதலீதிப்படி ஒருயாகஞ்செய்ய, அதன் கண் வைத்திருந்த கும்பத்தினின்று ம் கலைமகள் அவதரித்தனள். அவளைப் பிரமன் விவாகஞ்செய்துகொண்டார். பின்பு அதன் னியர் குறிப்படிவோடி அக்கும்பத்தித்த னா. அவர் சமுத்திரக்கன்னிகையை மண ன்தபொருஞ்சாகரனென்பவரைப்பெற்றார். அவர் நிருவானாப் புல்கணியைச் சேர்ந்து புதவனென்பவரைப் பெற்று, அவர்க்குச் சகலசாஸ்திரங்களையும் கற்பித்தார். அந்நா யி பிரம்மமும்சக்தியில் கவமுனி என்பவர்

திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம். ௫

அருண்மங்கை என்னும் பிராமணமானதைச் சேர்ந்து ஒரு புத்திரியைப் பெற்றுவைத்து விராலிமலையில் தவஞ்செய்யச் சென்றனர். அக்குழந்தையை உறையூர்ப் பெரும்பறை யான் கண்டெடுத்துச் சிலகாலம் வளர்த்து வருகையில் மேல் நடக்கப்போகிற காரணத்தினால் இந்தப்பெண்தவிர மற்றவர்கள் யாவரும் இறக்கும்படி அத்தக் சேரியில் எக்காரணமுமின்றிமண்மாரி பெய்தது. பின்பு அந்தப்பெண் அதற்கடுத்த மேலூர் அகரத்திலே நீதியையன்வீட்டில் வளர்த்திருந்தனள்.

அப்போது பகவனென்பவர் சகலசாஸ்திர பண்டிதராய்க் கண்டவர் யாவரும் மரியாதை பண்ணும்படிப்பிராமண கிர்த்தியத்தில் வழுவாதவராயிருக்கையில் யாத்திரையிணும்படி இச்சைகொண்டு, காசிருப்போம்போது இவ்வகரத்துக்கடுத்த ஒரு சத்திரத்திலிறங்கி நித்தியகருமானுட்டானீங்களை முடித்துக்கொண்டு சமையல்செய்து கொண்டிருந்தார். அவ்விடத்தில் அந்தப் பெண்வர அவனைக்கண்டு கீயார்? புலிச்சியோ! விலிச்சியோ! இங்கேவந்தாயென்று அடட்டி யிருந்த கோபக்கொண்டு சட்டுவத்தால் அவளது தலையிலே உதிரஞ்சேர
* திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

அடித்தோட்டினார். அவள் அழுதுகொண்டு தன்னிடத்துக்குப்போய்விட்டாள்.

மறுபடியும் பகவனென்பவர் ஸ்நானஞ்செய்து போசனம்பண்ணி அதிசுகிரத்தில் வழிகொண்டு சிலகாளிற் காசிருப்போய்க்கங்காஸ்நானஞ்செய்து பிரயாகையிலிருந்து திர்த்தக்காவடி கட்டிக்கொண்டு வரும்போது, முன்தங்கியிருந்த சத்திரத்தில் வந்திறங்கினார். மேற்சொல்லிய பெண்ணைவன் அப்போது மஹா லட்சுமியைப்பிராணம் அழகும், யவ்வான்னபருவமும், உடையவளாய் அங்கேவந்தாள். பகவனென்பவர்

இவ்ருடைய செளந்தரியமுதலிய குணங்களைப்பார்த்துமோகம் கொண்டார். அச்சத்திரத்துக்கு அதிபராகிய நீதியையொன்பவர் அக்குறிப்பிணக்கண்டு, என்பெண்ணீர் விவாகம்பண்ணிக்கொண்டு இங்கேயே யிருமென்றுசொல்ல, அதற்கு அவர் காண்கொண்டுவந்தகாவடியை இராமேச்சுரத்திற் செலுத்திவந்து அப்படியே செய்கிறெனென்று உறுதிமொழிகூறி, அவரிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டபோய், இராமலிங்கத்துக்கு அபிவேகம்பண்ணித் திரும்பிவந்தார். அப்போது நீதியையர் விவாகம் எத்தனம்பண்ணிப் பந்துமித்திரர்களோ டுருந்திருவள்ளுவராயனார் சரித்திரம். ஏ

து. விசேஷமாய் நானுநாயை சடங்குகளும் செய்து, ஐந்தாநான் மக்களஸ்நான்கு செய்வீக்கும்போது பகவனென்பவர் அந்தப் பெண்ணினுடையதலையில் எண்ணெயைப் பெய்யும்படி மயிலாவகிர்த்தார். அப்போது தான் முன்பு சட்டுவத்தாலடித்தவடுவைக்கண்டு அனுமானித்து இத்தப்பெண் யார்? என்று வினவி அதன் வரலாற்றையும் விசாரித்து, விசனங்கொண்டு, நீ ஆதியனல்லவா! வென்று சொல்லிவிட்டு ஒடினார். அதவே அவருக்கு ஆதிஎன்னும் காரணப் பெயராயிற்று.

அப்படி ஒரு பகவனென்பவர் பொழுதுபோகையில் எதிகொண்ட பாணர்சேரியில் இருந்த ஒருமண்டபத்திலே தங்கினார். ஆதியென்பவரும் அவர் பின்னே தொடர்ந்து அவரைக்கண்டு வணங்கிநின்று, என் அன்பிற்வெனிய பர்த்தாவே! தெய்வச் செயலால், உமக்கும் எனக்கும், இந்தக்காரியம் கடந்திருக்கச்சகலநீதியும் அறிந்த நீ கொன்னை விட்டுப்போகுதல் உமக்குத்தகுமோ? அல்லது தருமமோ? அரைக்கணம் உம்மைநீங்கி நான் உயிர்வாழ்ந்திருப்பேனா? வென்று, மிகவும் இரக்கத்துடன் சொல்லப் பிரார்த்துவகர்மவசத்தால் இவர் புத்தியினும், அது அ திருவள்ளுவராயனார் சரித்திரம்.

சரியென்றுபட்டுப் பெண்ணே! என்னிட

த்தில் உனக்கு உண்மையான அன்பு இருக்க
 ருமானால் யான் சொன்னபடி கேட்கவேண்
 றும். அஃக்தென்னெனில், “உனக்குப் பிள்ளை
 கள் எங்கெங்கே பிறக்கிறதோ ! அங்கங்கே
 அவைகளை அப்பொழுதே விட்டு வருவையா
 னால் நான் உன்னைக் கூடச் சம்மதிப்பேன்”
 என்று சொல்ல, அவன் அதற்கு உடன்பட்
 டபடியால், அன்றிரவில் அம்மண்டபத்தில்
 இருவரும் கூடினார்கள்.

அப்போது நம்முடைய உத்திரவிற்படி
 சரஸ்வதியாவராலும் புகழப்பட்ட அனையை
 யாகப் பிறந்தாள். இந்தக் குழந்தையை யா
 வர் காப்பாற்றுவார் என்று விட்டுவிடக்கூடாது
 வருத்தும்போது அது சொல்லியது.

ஒளவை.

இட்டருட னென்றாயி லின்படி யென்றொழி
 விட்ட சிவனுஞ்சேர சிட்டரே—ருட்டருட்ட
 பஞ்சமே யானும் பரமம னுக்களைய
 நெஞ்சமே யனுகரே சி.

அதுகேட்டு மனத்தினின்று போயினன்;
 பின்பு அக்குழந்தையை அச்சேரியிலுள்ள
 பாணர்களைடுத்து வளர்க்க, வளர்ந்து சரஸ்
 வதி ஆகையால் இயல்பாகவே கலைமுழு
 வது மயிற்று, “சீதக்களப” வெண்ணுங்

இருவண்ணுவகையனும் சரித்திரம். ௧

கணபதி அறவல்பாடி அவரை உபாசித்து,
 உலோகோபகாரமாக “ஆத்திருடி, கொன்
 னைவேந்தன், மூதாளை, நல்வழி, குறள்,
 அசுதிக்கோவை, நன்னூற்கோவை, நான்
 மணிக்கோவை, பந்தனந்தாதி, அருத்தபிழ்
 மாலை, தரிசனப்பத்த” முதலியவுள் செய்து
 ஒவ்வொரு காரியத்தின் பொருட்டுத்தலிக்
 கவிறைகள் அநேகம்பாடி, அநேக அற்புத
 ங்களெல்லாளு செய்து முடித்துவருகாளில்
 ஒருநாள் கணபதி பூசை விளாவாகச் செய்
 துநீர். அவர் வழக்கப்படியன்றி, வினாந்து
 செய்வது ஏனென்றுகேட்க, சுவாமி “கந்த
 ரமுர்த்தியாரும், சேரமான் பெருமானாரும்
 கைலாயத்துக்குப்போகின்றார்கள். ஏனென
 யும் அழைத்தார்கள்” என்ன, அவர்களுக்கு
 முன்னே உன்னை, அங்கேவிடுவேன் ; நீ

பூசையை வழக்கப்படி முடிவு என்றார். தன் பூசையைக்கிரமப்படி முடித்தான். உடனே கணபதி துதிகையால் எடுத்துவிடக் கை லாசமலையை அடைந்தான். பின்பு போன அவ்விருவரும் ஓளவையைக்கண்டு, அபிச யப்பட்டார்கள்.

இதற்கு, முன்புபோன இருவர்களும், தொண்டைநாட்டில் வளற்றுக்காடென்றும் ஊரிலுள்ள ஓர் மடத்திற்கென்று கூடினார் 30 திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

கள். அப்பொழுது உப்பை என்பவன்பிற் றான். இத்தக்குழந்தையை யாவா காப்பா ற்றுவார் என்று அதைவிட்டு நீக்கத் தாய் வருந்தும்போது அது சொல்லியது.

உப்பை.

அத்தி முத்தியைப் பூசியே சந்திரன்
செய் மெய்தனைக் கரு தேசிகன்—முத்தியே
சந்திரன் போனொரு நாளை கடனியே
யத்தியே யானா யான்.

அதுகேட்டு மனத்தினின்று போயினள். அவ்வுப்பை முற்பிறப்பில் யானொளில், பிரு குவின் பத்தினியாகிய நாகவல்லி எனப் பினள்; திரிமூர்த்திகளும் அவள் அழகின் மிக் கவனென்று கேள்விப்பட்டும்பார்க்க மாறு வேலுங்கொண்டுபோய் நர்வாண பிட்சை கேட்டார்கள். அவள் மஹாபதிவிரதையா கையால் இவர்களைப் பாலாக்கி, அப்படி யே பால்கொடுத்தத் தண்ணீர் பரிசோதி த்ததற்குக் கோபங்கொண்டு அவர்களைமூன் றுசனனம் எடுக்கும்படிச் சொன்னார். “அ துகண்ட திரிமூர்த்திகளும் தங்களை அவள் மதிக்காமல் பாலாக்கி, மூன்று சனனம் பண்ணும்படிச் சொன்னதற்காகச் சினங் கொண்டு நீ அழகின்றி, மாறுவடிவாகக்கட வை” என்று சபித்தப்போயினர். பின்பு திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம். 33

பிரகுவானவர் இவன் வேற்றுவடிவங்க கண்டு, நீ பூமியில் பிறக்கக்கடவை என்ற னார். அவன் கணவனுத்தரவின் படி உப்பை என்பவளாக அவதரித்து வண்ணர் வளர்க்க வளர்ந்து, மாரியம்மையாய் உலகமெல்லாந்

தன்னைப்போற்ற இப்பொழுதும் அல்லூரில்
தெய்வமாக இருக்கின்றனர்.

இதறிக்க; முன்புபோன அவ்விரவரும்
சோழதேசத்திற் கருவூரிலடைந்த ஒரு
சோலைநீர் கூட வக்கினான் என்பவர் பிறந்
தார். இத்தக்ரும்கையை யாவா காப்பாற்
றுவார் என்று அதைவிட்டு நீங்கத் தாய்
வருந்தும்போது அது சொல்லியது.

அநீகமான்.

சுருப்பக்குள் முட்டைக்குச் சல்லுட்ட டேகாக்கும்
விருப்புந் தருதானே மொல—சுருப்பக்கு
ஊட்டி வந்தானே ஒடுகென யளவுய்வே
கூட்ட முன்கேன டிடு.

அதுகேட்டு மனந்துணிந்து போயினன்.
அந்தக் குழந்தையைச் சேரமான் எடுத்த
வளர்க்க வளர்ந்து, வில்வேதம் மணுவிக்கி
யான முதலிய யாவங்கற்று, முடிசூட்டப்
பெற்று, சோக்கநாதர் திருமுகமெழுதிக்க
கொடுக்க, பாணபத்திரருக்கு வேண்டிய
திரவியங்கள் கொடுத்துப் பொன்வண்ணத்
கஉ திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

தந்தாதி என்றோர் பிரபந்தம்பாடிச் சிதும்
பரததல அரங்கேற்றி அரசுசெலுத்திச் சுந்
தரமூர்த்தியார் கட்டிப்பெற்றிருந்த அவர்
கைலைக்குப்போரும்போது, உடனேபோய்
அங்கே தாம் பாடியருளிய ஆதியுலாவை
அரங்கேற்றி கமது அணுக்கிரகம் பெற்று,
வீற்றிருந்தார்.

முன்புபோன அவ்விரவரும் காவிரிப்பூம்
பட்டினத்தடைந்து ஒருமண்டபத்திற்கு
ஊர்கள். உருவை என்பவள் பிறந்தாள். இந்
தக்ரும்கையை யாவர்காப்பாற்றுவார் என்
று அதை விட்டு நீங்கத் தாய்வருந்தும்போ
து அது சொல்லியது.

உருவை.

சுண்டப்பக்குள் குவிலிதன் குவருந்தத் தானுக்கும்
அண்டத் தயிப்பாறுப தச்சரியா—மண்கு.

அறிவொரு வளஞ் யானாடய அண்மை
விண்ணொடு சேர்த்தே சிவ்.

அதுகேட்டுத் தாய் மனந்துணிந்துபோயி
னன். பின்பு அக்குழந்தையைக்கள்விற்போ
ரெடுத்து வளர்க்க, வளர்த்து தவஞ்செய்து,
பத்திரகாளியாய்த் தாருகனைக் கொன்று,
திருவாலங்காட்டில் சபாநாயகராய் எழுந்
தருளிய நம்முடனேகிருத்தஞ்செய்து, தோ
ற்ற அகோரவிரபத்திரை விவாகம்பண்
னிக்கொண்டே அவ்விடத்தில் இருந்தான்.

திருவள்ளுவராயனார் சரித்திரம். ௧௩

இதுநிற்க, முன்பு அவ்விடம் விட்டுப்
போன இருவரும், திருவாலகையடைந்து
ஒருமடத்திற்கூடக் கபிலர் என்பவர் பிறந்
தார். இத்தக் குழுவைக்கவய யாவர் காப்பா
ற்றுவார் என்று, அதைவிட்டு நீங்கத் தாய்
வருந்தும்போது அது சொல்லியது.

கபிலர்.

சுன்னாடியைச் சாட்டித் தருக்கற் றுணர்ஞ்
முன்னும் படிநிசு துட்டெயர்--எனது
வயலும் படியுடையார் சரிசொர் பாகர்
தமக்குத் தொழிவான தனா.

அதுகேட்டு மனந்துணிந்து போயினன்.
அக்குழந்தையைத் தமக்குப்பிள்ளையில்லாத
பாப்பையென்னும், ஒரு பிராமணன்
எடுத்து வளர்த்து, ஏழுவயதில் உபநயனம்
செய்யத் தொடங்குகையில் பிராமணிகள்

ஒத்தக் கொள்வினாட்டோம் என்று சொ
ல்ல, அதைக்கண்ட கபிலர் அவர்களைப்பா
ர்த்து, நான்முடித்தோன் என்று ஓர் அகவல்
சொல்லித் கருமத்தினால் ஜாகியன்றிச் செ
ன்மத்தால் இல்லை என்று சாதிக்க, அதற்
குப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லமாட்டாமல்
இதவேலிதி என்று, யாவரும் ஒத்தக்கொ
ண்டு அச்சடங்குமுகவானவை முடித்தார்
கள், அக்கபிலர் இன்னும் பாதாளலோகத்
கசு திருவள்ளுவராயனார் சரித்திரம்.

தில் தவம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.
இதுநிற்க, முன்புபோன அவ்விருவரும்,
வேளின்மலைச்சாரலில் வந்துகூட, அப்பொ
ழுது வானியறமை பற்றினர். இக்குழந்

தையை யாலா காப்பாற்றுவாரா எனது,
அதைவிட்டு நீங்கத் தாய் வருந்தும்போது
அது சொல்லியது.

வள்ளியம்மை.

அனை யபி.தி லுத்தி யாதிதன்ரு
வினாது காக்கேடு செனருயே—நீனரவல்
நடும பருமாண கடுகாட்டி. கன்னுவி
யும் பெருமா னவன.

அதுகேட்டு மனத்துணிந்து போயினன்.
பின்பு அக்குழந்தையை மலைக்குறவர் வள
ர்த்தார்கள். அவன் மூற்பிறப்பில் ஆனானி
ல் “மஹாவிஷ்ணுவினால் மோகிக்கப்பட்ட
விபுதை என்பவளிடத்திலிருந்து பிறந்த குமரி.”
அவன் குமாரக்கடவுளைக் குறித்துத் தவ

ஞ்செய்தபோது, அவர் வரப்படி தொண்
டைமண்டலத்தில் வள்ளிமலையில் இருக்

தகடவுளுக்கு நாயகியானள்.

மும்புடுபான அவ்விருவரும், திருமயிலா
ப்பூரில் இலுப்பைத்தோப்பில் கூடினார்கள்.
அப்பொழுது திருவள்ளுவர் பிறந்தனர்.
இந்தக்குழந்தையை யாவா காப்பாற்றுவார்
திருவள்ளுவகாயனார் சரித்திரம். கடு

என்று அதைவிட்டு நீங்கத் தாய் வருந்தும்
போது அது சொல்லியது.

திருவள்ளுவர் வெண்பா.

எவ்வென காக்கொரு சசனனடே வினாவே
வெய்யில யாப்பொரு ளைவெனே—யயவி
உருளுய காணாது கலையதெ னனை
எருளுய தானே வரல்.

அதுகண்டு தாய்மனத்துணிந்து அவ்விரு
வருந் தீர்த்தயாத் திரொக்குப் போயினர்.
பின்பு சிவாலயத்தின் அருகே உள்ள இலு
ப்பைமரத்தின்கீழிருந்த குழந்தை அவ்வின
ப்பைமலர்ந் துளிக்குந் தேனை உண்டு, பூர்
வம்பிரம்மா ஆதலால், சினை எத்யோபவீதம்
சுதர்வேத புஸ்தகமும் கொண்டு வளர்ந்து
வருகையில் கங்காகுல சிவோஷ்டாருகிய ஒரு
வேளாளன் மனைவி, புத்திரபாக்கியத்தை

க்குறித்த நெடுகூள் அச்சிவாலயத்தில், தவ
ஞ்செய்திருந்தான். அப்பொழுது நாம் அவ
ருடைய தவத்திற்கிரங்கி, தூதர்க்குமுந்தை
யை நீ எடுத்துக்கொள் என்று, அருள்செய
து திருவள்ளூர் என்று நாமகரணமுஞ்செ
ய் என்று ஆளுராபித்தோம். அவளும் அந்
தர்க்குமுந்தையை எடுத்து மகிழ்ச்சியடைந்
துகொண்டுபோய்த் தன்புருஷன்கையிற்
கொடுத்தாள். அவளும் அக்குமுந்தையை
கக திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

இருகையேந்தி வாங்கித் தன்மடியி் விரு
த்தி, உச்சிமோந்து, கொஞ்சி, வினையாடி,
பேராளந்தம்பெற்று, அதுவந்த வரலாறு
கேட்டு இருவரும் அந்தப்பிள்ளையை கா
னொருமேனி பொழுதொரு வண்ணமாய்
வளர்த்துவருவ காலத்தில், அவர்கள் சுற்
றத்தார்கள் ஏதோ ஒரு பிள்ளையினிளர்க்
கிறார்கள் என்று, இவர்களை இகழ்ச்சிசெ
ய்ய, அதற்கு அவர்கள் அஞ்சிப்புறத்தி
லுள்ள ஓர் தொழுவத்திலே தொட்டிலி
ட்டு, அதில் அக்குமுந்தையைக் கிடத்திப்
பண்ணைக்காரரைக் காவல்வைத்து, வளர்
த்தார்கள். பின்பு திருவள்ளுவரும் ஐந்து
வயதானகாலத்துத் தன்பொருட்டுத் தாயும்
தகப்பனும் சுற்றத்தார்களால், கிந்தைசெய்
யப்படுகிறார்கள் என்று அவர்களைப்பார்த்து,

என்றால் உங்களுக்கு வருத்தம் வேண்டிவ
தில்லை ; இனி நான்வேறீடத்தி் விருக்கின்
றேன் ; நீங்கள் வருந்தாதிருங்கள் என்று
சொல்ல, அவர்கள் அப்பா ! மகனே! உன்
னைப் பிள்ளைக்கவி தீர்க்கவந்த பெருமான்
என்று எண்ணியிருத்தோமே ! நீ இப்படிச்
சொல்லலாமா ! உன்னை அணைக்கணம் பிரி
ந்து உயிர்தரித்திருப்போமா ? என்று கூற
நாயனார் "கீங்கள் என்னை நினைக்கும்பிபா
திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம். கடி

து வந்த உங்களுக்கு வேண்டியதைச்செ
ய்யவேன் ; நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்
டியதில்லை" என்று சொல்லிப் புறப்பட்டு,

அக்பலுக்கு அருகே ஒரு பரிணமரத்தின் கீழ்
 லீலே இருந்தார். அப்பரிணமரத்தடி கீழில்
 அவரைவிட்டு நீங்காதிருக்க அதைக்கண்ட
 வாகனவாலையா இப்பிள்ளை தேவனோ?
 முனிவனோ? கடவுளோ? இவ்வருவோடு
 வந்த தென்று துதிக்க, அவர்களைப் பார்த்த
 நாயனா! “இங்கே தவமேது? மகிமையேது?
 யாதொன்றும் என்னிடத்தில் இல்லைபோ!”
 என்று தாம் அவ்விடத்தைவிட்டு, நீங்கித்
 திருமூலர், போகர் முதலாகிய சித்தர்களும்,
 மாதவர்களும் வாசஞ்செய்தின்ற மலைக்கு
 எழுந்தருளித் தவஞ்செய்வார்களோடு கூடி-
 யிருந்தார். அவற்றைத் திருமூலர் கீர்புறு-
 னாக்கண்டு, வள்ளுவனோ! பூர்வத்தில் நந்தி
 எனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணும்போது,
 அங்கே இருந்தீரோ; உலகத்தாருக்குச் சித்-
 திருத்தி அருளும்படிக்கும், அறம்பொருள்
 இன்பமென்னு முப்பாலியுந் தமிழில் அரு-
 னிச்செய்யும்படிக்கும், இங்குவந்த அவத-
 ரித்தீரோ! என்று துதிக்க, நாயனாரும் மதி-
 ம்ந்து அங்கே தவஞ்செய்வோரில், ஒருவ-
 ராகித் தாமும் இருந்தார்.

2

24 திருவள்ளுவராயனார் சரித்திரம்.

அக்காலத்தில் தொண்டைமண்டலத்தில்
 ஒரு வேதாளமானது பயிர்களை அழித்தும்,
 உயிர்களைவதைத்தும் அகேகதன்பஞ் செ-
 ய்துவந்தது. அப்பொழுதுகாவேரிப்பாக்கம்
 என்னும் ஓர் ஊரில், ஆயிரம் ஏர்கொண்டு
 உழுது பயிர்செய்தின்ற “மார்க்ககாயன்”
 என்னும் ஒரு வேளானன் இரந்த வேதாளத்-
 தை அடக்கினவருக்கு அளவற திரவிய
 மும் ஓர் ஊரும் வேண்டியவைகையுந் தரு-
 கிறேன் என்று பிரசித்தம் பண்ணியிருந்-
 தான். அது ஒருவராலும் ஆகாமலிருந்தது.
 பின்பு அவ்வேளானன் பெரியோர்கள் வாச-
 ஞ்செய்யாரின்ற மலையில்வந்து திருமூலர்
 முதலானவர்களுடன் சொல்ல, அவர்கள்

அதோடு இருக்கும் திருவள்ளுவரோடு சொல்
 லென்றார்கள். அவ்வாறே அவ்வேளாளன்
 நாயனாரை வணங்கிச் சொல்ல அப்போது
 சிவசாரணியராயி நாயனார் அவ்வேளாள
 ன் வேண்டிக் கொள்வதைத் திறவேற்றும்
 பொருட்டி, அவ்வேளாளத்தை விழிப்பாற்
 ட்சரத்தால் வென்று, யாவரையும் ரகித்
 தார். அதுகண்டு அவ்வேளாளன் மூண்டார்
 பிரசித்தப்பெற்றிய படி. ஓர் ஊரும், அளவ
 ற்ற நிரவியமும் கொடுத்ததுமன்றி, நாயனார்
 யோக்கியத்தையும் மகத்துவத்தையும் பார்

திருவள்ளுவராயனார் சரித்திரம். ௧௧

த்த வாங்கியென்னும் தன்பெண்ணையும்
 கொடுக்காமபடி நிச்சயித்து நாயனாரிடத்தவ
 ற்து சுவாமி! என்பெண்ணைத் தேவரீர் விவா
 கஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொன்
 னான். நாயனார் உலகத்தாருக்கு இல்லறம் நட
 த்தித்திரட்டவேண்டுங் காரணத்தை யோசி
 த்து, “அந்தப்பெண்காண்கொடுக்கும் மணலை
 அன்னமாக்கி, எனக்குப் படைக்குமா னால்
 விவாகஞ் செய்துகொள்ளுவேன்” என்றார்.
 அந்தப்பெண் அப்படியே சம்மதித்து நாய
 னார் கொடுத்த மணலைச் சமைத்துப் படைத்
 தனன். பின்பு நாயனாரும் அங்கீகரித்து,
 விதிப்படி வாசுகியை விவாகஞ்செய்து, சில
 நாள் அங்கிருந்து பின்பு மனைவியுடன் மயி
 லையிலவந்து, ஓர் இல்லாக்கிக் கொண்டு, இல்
 லறஞ்செய்து செய்தற்றொழில் பாபமில்

லாததென்று தீர்மானித்து, அய்யூரிலிருக்
 கும் உலேலங்கன் என்னும் பெரியவர்த்த

கனிடத்தில் தூள்வாங்கி, ஆண்ட செய்தி
 அக்கடலியால் சிவனஞ்செய்து காலங்கழித்
 திருந்தனர். அக்காலத்தில் திருவாலங்காட்
 டி சபாநாயகராக எழுந்தருளியிருக்கும்
 காம மகிடாகரசங்காரஞ்செய்தி் கொவித்
 திருந்த பத்திரகாளியுடன் பலவித நடனஞ்
 செய்து அவனைக் கொள்வபங்கப்படுத்தி, அந்ந

உ.௦ திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

ஞ் சோர்வுடையாமல் ஆடிவந்தான். காம் அப்போது குண்டவங்கமுன்றைதககாறுலே தானே சேரும்படி ஊர்த்துவபாதமாகட னஞ்செய்தோம். அவளும் அப்படியாட காணித்தோற்றான். அதுகண்ட தேவர்கள் சந்தேகமுற்றத் தற்செயலாய் ஊர்த்துவத் தாண்டவம் பண்ணினது என்னகாரண மோ? தெரியவில்லை என்றமயங்கிநிற்க, நீங்கள் திருமயிலையில் இருக்குந் தீருவள்ளுவ னாக்கேட்டமர்கனானால் அதுசங்கதி தெரியு மென்றுசொல்ல, தேவர்கள் அங்கேபோய் அவர்கள் முன்னிலையில் நிற்க, அவர் குறிப் பறிந்து சொல்லியது.

வென்பா.

புவி வயனம் புரந்தரனும் புகழ்கைத்
தாமி யசைநானும் தாமிருகை—எவீ
விழைவி னுனெருடுமேகையறிவேனெ
ருழைக்கும் பிஞ்சுகை—உக்க.

என்றும் வாக்கியத்தைக்கேட்டுத் தகை
ள்சந்தேகந்தெளிந்துபோனார்.

ஒருகாங்காயனார் தூல்வாங்கும்பொருட்டு
ஏலேலசின்கன் வீட்டுக்குப்போய்ச் செ
யார்எங்கே! என்றுகேட்டச, அவர் சிவபூசை
செய்கிறார் என்றார்கள். அவர் சிவபூசை
இங்கேயெய்கிறாரோ ! குப்பத்திற்செய்கிறார்

திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம். உ.௧

ரோ! வென்ன, அதற்கு அவர்பத்தினியார் உள்ளேபோய் அவருக்குச்சொல்ல, செட்டியார்தேட்டுச் சிவபூசையைவிட்டுத் திடுக்கிட்டோடிவந்து, நாயனாளுடைய உபயபாதங்களை வணங்கி, சுவாமி! அடியேனைப் பந்தசாகரத்தினின்று மெடுத்திக் களையேற்ற வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர்; நாயனார் அவரது பக்குவத்தையும் மற்றஞ் சில மாணக்கர் பக்குவத்தையும் சோதிக்கவெண்ணி, ஒருநாள் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, ஒருவனத்திற்கென்று அங்குவெள்ளம்பெருகிவரச் செய்தனர். அவர்கள்பயத்தமனோதிடமின்றி இக்களாயிலிருந்து உடன் போகமாட்டாமல் விழிக்க, ஏலேலசிக்கர்மாத்திரம் தம்மைத் தொடர்ந்தவர, அவ்வெள்ளம் வழிவிட்டது. பின்பு நாயனார் ஏலேலசிக்கரைப் பார்த்து ஓர் உயர்ந்த மரத்தினுனியில் ஏறென்று சொல்ல, அவர் ஏறியபின் பிடித்தகொம்பையும், சின்னதொம்பையும் விட்டுவிடென்றான, அவ்வாறே யோசியாமல் விட்டனது விட்டும் ஒரு அபாயமில்லாதிருக்கக்கண்டு, நாயனார் ஏலேலசிக்கரைத் தமது மடியின்மேல்வைத்து ஞானோபதேசம்பண்ணினார். பின்பு தம்மிடத்தற்கு வந்துவிட்ட

உஉ திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

டார்கள். அப்படியிருக்குகாலில், அந்தகாட்டுக்கு அரசனாகிய அச்சதராஜன் ஒருநாள் ஏலேலசிக்கரோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது உமக்குப் புத்திரப்பேறில்லையே! உம்முடைய ஞானசிரியரைக் கேட்கலாகாதா?என்ன, அவர் கல்வதென்றுபோய் மற்றொருநாள் நாயனாரைக்கண்டு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாயனார் சுவாமி கடைக்கிப்பயர் என்று அனுக்கிரகம் பண்ணினார்.

பின்பு ஒருநாள் ஏலேலசிக்கரும் அவர் மனைவியும் வழக்கப்படிக்காலையில் தரிசிக்கும் பசுவின் வாற்புறத்தில் காம்பியுமுழவியாய் இருந்து அழுவதைக்கண்டு, அவர்

கள் அக்குழந்தையை எடுத்து உச்சிமோ
 ந்த முத்தமிட்டு ஆனந்தவாரிதிரி லழந்தி
 னார்கள். உடனே அந்த அம்மாள் ஸ்தனங்
 களிலேபால்சரந்து பெருக இக்குழந்தைக்
 குப் பால்கொடுத்து ஞானருருவாகிய நாய
 னார் சந்திரானத்திற் கொண்டுபோனார்கள்.
 அவர் அக்குழந்தைக்கு அமகநந்திகொன நா
 மகரணம் செய்து அநூப்பினார். உடனே
 ஏலேலசிங்கர் அச்சதராஜனென்னும்கூட
 சனிடத்திற்சென்று, எனக்குத் தெய்வீ
 கத்தினால் குழந்தை உண்டாயிற்று என்று
 சொல்ல, அவன் அப்படித்தெய்வீகமானால்
 நிருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம், ௨௩

என்னிடத்திலும் அதுவரலாமே என்றான்.
 அவ்வீருவரும் இப்படிப்பேசிக்கொண்டிரு
 க்கும்போது அக்குழந்தை அரசனது மடி
 யில்வந்திருத்தது.

அதை அவன்கண்டு இது அழகானந்த
 மோவென்று ஆனந்தமடைந்து, அனைத்துக்
 கொண்டு தன்மனைவிகையிற்கொடுக்க, அ
 வன் வாங்கினவுடனே ஸ்தனங்களினின்று
 பால்பெருக, அதனைக்குழந்தைக்குப் புகட்
 டினான். இப்படி அற்புதமாய் அக்குழந்தை
 வளர்ந்துவந்தது. பின்பு நாயனார் அனைகரு
 க்குஞானேயதேசஞ்செய்து மகிமைமேயாடு
 இருந்தனர். மறறொருதினத்தினில் ஏலேலசி
 ந்தரது கப்பல் கரைதட்டிப்போக அதை
 க்கேள்விப்பட்டு, அவர்தம்மாசனூடனே
 சொல்ல, அவன் கம்மாலாவதென்ன இரு
 க்கிறத. உம்முடைய ஆசாரியருடனேசொ
 ல்லுமென்ன, அவர்போய் விண்ணப்பம்
 பண்ணிக்கொள்வதற்கு முன்னமே நாயனா
 ரறிந்த ஏலேலசிங்கரை அழைப்பித்துக்
 கூட்டிக்கொண்டேபோய்க் கப்பலிற் கயிறு
 பூட்டி, அனைகம் யடிகாரர் இழுத்திழு
 த்து, எவ்வளவும் அசையாமற்புதிநிருப
 புதனால் அவர்களைல்லாஞ் சேர்ந்த விட
 ப்பதைக்கண்டு, நாயனார் அதனருமிற்தென்

று தமது திருக்கையாற்றொட்டு “ ஏலியா என்று இழுங்கள்” என்று கட்டளைபிட, அப்படியே இழுத்தார்கள். உடனே நிற்க வேண்டியபடி கப்பல் சரியாக நின்றது.

பின்பு ஒருகாலம் மழையில்லாமையால் உலகத்தில் தானியங்கொள்ளக் கிடையாமல் அனேகர் இறந்து போவதைக் கண்டு, சீவகாருண்னியாராய நாயனார் தமக்கு அன்புள்ளமாணக்களுகிய ஏலேசிக்கரைப்பார்த்து, நீர் இந்தப்பஞ்சகாலம் மாறுதிறவகைக்கும் வாங்கிக் கட்டிவைத்திருக்கும்செல்லையெல்லாம் வாங்கினவிலக்குக் குறணியேற்றமாக விற்கக்கடவைஎன்றருள; அவ்வாறே குருமொழிதவறாது விற்றனர். பொருள் மலைபோலும் குவிந்தன. அவர் கட்டிவைத்திருந்த செல் எழுங்குருவங்குறைந்ததில்லை. பின்பு மழைபெய்து உலகம் கெடாமடைந்தது. மறுபடியும் நாயனார் ஏலேசிக்கரைசேர்க்கிக் குறணிசுறையவில்லென்றார். அப்படியே விற்றார். அவரிடத்தில் இருந்தசெல்லெல்லாம் மறுகாள் அள்தமயனத்துக்குள்ளே செலவாய்ப்போய்விட்டன. பின்பு நாயனார் நீர் செல்லுவிற்று வித்தியான் பொருளையெல்லாம் உருக்கித்திரட்டிக் கடவிற்போட்டுவிடுமென்று

திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம். ௨௫

அவர் அப்படியே செய்தார். அதை ஒரு பெருமீன் விழுங்கிற்று. சிலநாள்சென்ற பின் அம்மீன் வலைக்காரிகையில் அகப்பட்டது. அதனை அவர்கள் சேதிக்கும்போது, அதன்வயிற்றில் மலினமும் பாசியும் படிந்ததொரு ஸ்தம்பமிருக்கக்கண்டு அதனை ஏலேசிக்கருக்குக் கொடுத்தார்கள். அவர் கருங்கல்லென்றெண்ணி ஸ்காணம் பண்ணாமீடத்திற்போட்டுவித்தார். அதன்மேல் நடத்தன்முதலிய பயிற்சியால் மலினம் நீங்கிப் பிரகாசித்தது. அதில் தமது பேர் வெட்டியிருத்தலால் தம்பொருளென்றறிந்து, இது குருவருளென்று அற்புதமடைந்தார். இப்படி நாயனார் அநேகஅற்புத

ங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்களிலே பாண்டிநாட்டிலே மதுரையிலே நற்கீரீர்முதலிய சங்கப்புலவர்கள் தாம் அடைந்திருந்த கல்விப்பெருக்கால் கர்வமடைந்து, அங்கு போந்த வித்வனிரோணினையெல்லாம் அவமதித்துடடப்பதைக் கேள்வியுற்றிருந்த அழகானந்தர்முதலிய சில பெரியோர்கள் திருவள்ளுவரைப் பார்த்துக் கற்றற்கெளிதாய் இம்மையாதி மும்மைக்குமுதலியாய் லோகோபகாரமாய் உமது பெயரால் ஒரு தூல் செய்யவேண்டுமென்றுவேண்ட, நா ௨௬ திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

யனார் வேதாகமஸாரங்களைத்திரட்டி அறம் பொருள் இன்பமென முப்பாலாக்கி, 1330 குறள் வெண்பாவாற் பாடியருளிணர், பின்பு அழகானந்தர் முதலாயினோர் அந்நூலைக் கண்டு சந்தோஷித்து இதைக்கொண்டு சங்கத்தாராச் செயிக்கலாம் என்று துணிந்து, நாயனாருக்குத் தங்கள் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தனர். நாயனார் தமது மனைவியை இல்லின்கணிந்துத்தித் தாம் வழிக்கொடு நடந்து, இடைக்காடர் வசிக்கிற இடைக்கழி நாட்டை அணுகிச்சேர்கையில், ஒளவை கேர்பட, அவனோடும் இடைக்காடரைக்கண்டு தாளுசெல்லும் காரணத்தைத்தெரிவிக்க, இடைக்காடரும் நாயனாரைகோக்கி "இடையாலும் கடையாலும் மழியக்கடவ தென்று ஸ்வாமி தம்மை கீராகரித்த நக்கீரராதி சங்கத்தாராச் சயித்திருக்கிறார்." ஆதலால் என்னாலும் முடிவாய் மச்சங்கம் அழிவுபடப் போகுகாணையால் நாமும் உம்முடன் வருகிறோம் வாரமென்று இடைக்காடரும் ஒளவையுங் கூடவரப்பெற்று மதுரையைடைத்து வரையயாற்றில் ஸ்ரானஞ்செய்து சித்தியடைமித்தியகரும் வகளை முடித்துக்கொண்டு ஆலயத்தைப் பிரதட்சணம்பண்ணி, அங்கு மீனாக்ஷி சொ

திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம். ௨௭

க்கலிங்க மூர்த்தமாய் வீற்றிருக்கும் நம்மை

த் தரிசனஞ்செய்தனர். பின்பு ஹை சங்சி தானத்தில்பாண்டிய ராஜா மந்திரி பிரதானிகள் மற்றச்சனங்கள் ஓவவை இடைக்காடர் முதலான பெரியோர்க ளிருந்து கேட்கும்படித் தாமருளிச்செய்த திருக்குறள் முப்பாலையும் சங்கத்தார்களெஞ்சிற நிகிலேறவும், ஸீனயர்கெஞ்சிற களிப்பேறவும், திருவள்ளுவர் அரங்கேற்றி முடித்தனர். அதனைச் செவியாரக்கேட்ட இராஜன் முதலியோர் யாவரும் யிருந்த ஆகந்தபரவசராய் நாயனாப்புகழ்ந்து துதித்தனர்.

பின்பு நாயனார் இடைக்காடரும் ஓவவையும் மற்றவர்களுக்கும் துவரப் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின்கண்ணுள்ள அங்கப்பலகையின்கண் தமிழ்க்கரசராக வீற்றிருக்கின்றவர்களும் தவத்திலும் ஞானத்திலுஞ் செந்தமிழ்வாக்கிலும் அமைந்த பெரியோ

ராதிய திருவாதவூரனும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருக்கோவையார் நானூற்றுக்கும் நூறுகுற்றங் கூறினவர்களும், உமதன்பனாதிய ஷ்ருமியென்னும் ஏழைப்பிராமணனுக்குப் பொற்றிழிகொடுத்தற்பொருட்டு அருளிச்செய்த,

2.4 திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

அகவல்.

கொங்குதேர் வாழ்க்கையஞ்சிறைத் தும்பிகாமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோபயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற் செறியெயிற் றருவை கூந்தலினறியவுமுளவோகீயறியும்புவே. என்னும் திருமுகப்பாசுரத்திற்குக் குற்றங் கூறினதினால், காம் ஓர் விதவானாய் அச்சங்கத்திற்கேகி நகீரோபாப்பார்த்து,

வெண்பா.

அகசன் குறியை சிவாசி வெப்பூரிப் புகழ்ம படவிறைவி சரல்பாபிச - சகசநிச 212 ரொண்டுகரும ரேசுரு வெணசகியய யாராய் முயற்சித்தனர்.

என்று கேட்டபோது கக்கிரன் நம்மை
அறிந்துகொண்டு

வெண்பா.

சூக்தர்ப்ப தெலுங்கு சங்கராசேதரூபம்
பகவதச சொல்லுப் பழகாமே - சககை
யரிதனும் வாய்மே மானே சின்போல
விரதனும் வாய்மே நிலை.

என்று சொல்ல, நாம் மமது நெற்றிக்கண்
ணைக்காட்டி அப்போதும் அஞ்சாமலும் உ
ம்மைப்போல எத்தனை மந்திரவித்தைக்
காரர்களை நாங்கனறிவோம்; நீர் இப்பேரது

திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம். உக

காட்டிய நெற்றிக்கண்ணையன்றி உடம்
பெல்லாம் கண்ணாகக்காட்டினும்நீர்பாடிய
பாட்டியல் குற்றங் குற்றமே என்று கூறின
வர்களும் மற்றப் புலவர்கள் பாடிய பா
டலை யெல்லாவ் கொள்ளியிட்டு, அகஸ்திய
னாயும் வெற்றிகொன்னத்தக்க விலக்கண
விலக்கிய வாராய்ச்சி யுள்ளவர்களுமாகிய
கக்கிராநிப்புலவர்களுடைய லாதரியமும்
தருக்கும் புத்தியுங் கலங்கிச் சோரவடை
யுப்படி ஆட்டுக்கூட்டத்தில் புலிபுருந்தா
ற்போலவும், அராக்கூட்டத்தில் கருடன
டைந்தாற்போலவும், யானைக்கூட்டத்தில்
சிங்கவேறு சென்றாற்போலவும், மூங்கில்
வனத்திற்ப்பறியதுபோலவும், அவர்க
ளிடத்திற்சென்று அவர்கள் தம்மை வினா
வீன அசதி வினாக்களைக் கெல்லாந் செந்த
யிழ்ப்பாவானுத்தரங்கொடுத்தார்.

பின்புசங்கத்தார் காயனாராகேக்கி,வள்ளு
ளவனோ! நீர் எந்தவூர்? என்று கேட்டசு, அத்தற்
கவர்,

வெண்பா.

சகதலு நெளி நிராநலு சிசேஷி
சகதலு செயநி யநிசேஷி - சகதலு
ஸுப்பாலும்பாசைய முடியினெடு குளியலா
யப்பாநிலம் பாசு உருப

௩௦ திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

என்பதுமுதலிய ஞானரீத்தமாயிய செய்யு
ட்களால் விடைகூறினார்! பின்பு சங்கத்
தானானோக்கி கமது முதாட்டியாயிய ஒள
வை கைச்சைகையா இவையென்னவெ
ன்றுகேட்க, அவர்கள்,

வெண்பா.

இவ்வளவு கண்ணிலு சிவ்வளவு சிற்றிடைய
விவ்வளவு போன்ற விவநூலியா - சிவ்வளவாய்
ஆமத் தலைவியு சாலுத களறிது
ஆமத்தை எட்டெறி கள்கு.

என்று விடைகூற, இஃது தருதியான உத்
திரவன்மென்று அக்குறிகளுக்கு ஒளவை
சொல்லியது.

வெண்பா.

நூய நிமிர் னறபெறியைக் கைப்பியி
விக்களவே னும்மளத்தை விட்டுண்கிள் - மெய்
மொருவடுவ பென்ன வுளவயல் வீரே
வறுவியை கித்த மறம்.

என்று மொழிந்ததைக்கேட்டு சங்கத்தார்
திகிலடைத்து இவனை வெல்லப்படாதென்
று துணர்ந்து, இடைக்காடருடனேபேச
அவர், வெண்பா.

ஆற்றக் கையி னருகிருத மாரத்திற்
கைகை யிருத கைகேடுகை - கைகைநி
யெய்க்கே. வில்லாந சிச்செசென யெநாள்
கையியக்கே லுத்த மகன்.

திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம். ௩௧

என்ற உடறிய இதுபோன்ற செய்யுட்களுக்கு உத்திரம் கொடுக்கச் சக்தியின்றி இவர்களை வெல்வ தரிதென்றறிந்து நாணமுற்றுச் சங்கப்புவலர்கள் நாயனாரோடு கோக்கி, "நீர்பாடிய குறையை காங்க னொப்புக்கொள்ளுவதற்கு ஐயமொன்று உத. அஃதியாதெனின், நாங்களிருக்கு மித்தப் பலகைதெள்ளிய செந்தமிழ் னாலைக்கண்டாலிடங்கொடுக்குமாதலால் அது ஒப்புக்கொள்ளுமாயில் எங்களுக்கெல்லாஞ் சம்மதி" யென்ற சொல்ல, அவ்வாறே நாயனார் தம்மால் அருளிச் செய்யப்பட்ட திருக்குறள் முறையை அச்சங்கப்பலகையி னு வைத்தார். உடனே அப்பலகை தன்னிடத்திருந்த சங்கத்தார் யாவரும் பொற்றாமரையில் விழும்படி தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருக்குறட் புத்

தகத்தி னளவாய்ச்சுருங்கி அதற்கு மாத்திர மிடங்கொடுக்கக் கண்டவர்கள் யாவரும் களிகூர்ந்தனர். அவருட் சிலர் இது தெய்வீகமாயி யேதமென்றுஞ் சிலர் வேதாங்கங் களென்றுஞ் சிலர் ஞானானுலென்றுஞ் சிலர் ஆகமமென்றுஞ் சிலாபுராணங்களென்றுஞ் சிலர் வாலிபர் மதஞ்சமமென்றுந் தத்தமக் குக் கேட்கின்றியவாறே பலவாறாகச் சொல்லுதலுறுந்தனர். அன்றியும் அநேகவிதிக ளு ட திருவள்ளுவநாயனார் சரித்திரம்.

நேமான பலனால்களும், சாஸ்திரங்களும், இத்திருக்குறளினது பாயிரத்தினோர்பாடலின் பொருளுக்கு மொவ்வாதென்றும், இதுவே விதவான்களுடைய பாக்கியமென்றும், இத்தப்பயன் அநேகமாயிரம் அகஸ்தியர்கள் ஒருருவாகிவந்து பாடப்பட்டதோ வென்றும், பலவிலக்கண விஸக்கியங்கட்கும் இஃது அங்கத்தையொக்குமென்றும், விஷ்ணுவானவ ள் விலகை இரண்டடியாலளந்

தார். இது எல்லாருள்ளத்தையு மீரடியா
 ளைந்ததென்றும், இது சட்சமயத்துக்கும்
 பொதுதலென்றும், உட்சமயத்துக்கேயுந்
 யதுவென்றும், கல்விமாண்களும் அரசர்க
 ளும் மற்றவரும் கொண்டாடித் துதிக்கும்
 போது பொற்றாமரையில் விழுந்து தமொ
 ரித் தத்தளித்து வருந்தி நிற்கும் சங்கப்புல
 வர்கள் காற்பத்தொன்பதின்மரும் மிகக்
 கலங்கிக் கரையேறி நாயனாரையும் திருக்
 குறையும் புகழ்ந்துதுதித்து காற்பத்தொன்
 பதின்மரும் காற்பத்தொன்பது வெண்பா
 அருளிச்செய்தனர். அஃது **கிறிஸ்தவ
 வாயிலையெனப் பெயர்பெறும்.**

திருவள்ளுவநாயனார்சரித்திரம். ௩௩

ஶ சங்கத்தாரும் உக்கிரப் பெருவழுதி
 யென்னும் பாண்டியன் முதலானவர்களும்
 நாயனாரைத்துதித்து அத்தியந்தம் ஆனந்த
 மடைந்து வெகுபூசுதம் பண்ணி இஃதுலை
 அகஸ்தியரும் ஒப்புக்கொள்ளி மிகரல்ல
 தென்ன, அதற்குநாயனார்சம்மதித்துவிடை
 பெற்றுப் பொதியமலைக்குப்போய் அகஸ்தி
 யர் முதலிய முனிவர்களைக்கண்டு தாஞ்செ
 ய்த துலைக்காண்பிக்க, அவர்கள் அதை நன்
 குணர்ந்து அடைந்த சந்தோஷத்தையும்
 புகழ்ந்தபாடலையும் அனந்தனானுஞ் சொ
 ல்லமுடியாது. அவ்விடத்தில் **கெளந்தன
 தித்தர்** தம்மை வழிபட அவருக் கணக்கிர
 கித்த நாயனார் அவர்களிடத்தில் உத்தரவு
 பெற்றுத் தாம் முன்பு போம்போது வழி
 யில் நேர்ப்பாத ஸ்தலங்கையெல்லாந்தரிச
 னம்பண்ணிக்கொண்டு திருமயிலைக்குச் சமீ
 பமாக வருவதை அப்பதியாரும் ஏசேஸ
 சிங்கரும் கேள்விப்பட்டும் எதிர்கொண்டி
 போய் அழைத்துவந்தார்கள். அவரும்வந்து
 தமதில்லத்தில் வாசகமொகிடுகேடு யிருந்து
 இல்லறம் காடாத்திவந்தார்.

இப்படி இருக்கையில் ஒருபெரியவர் அவ
 சிவலிங்குட்சென்று சவாமி! இல்லறம் பெ
 ரிடுதோ? தூறவறம் பெரிடுதோ? அடியெனக்
 ௩௪ திருவள்ளுவநாயனார்சரித்திரம்.

கு அணுகிரகிக்க வேண்டிமென்று பலநாள் பணிசெய்து காத்திருக்க, காயனார் அவருக்கு உத்தரமொன்றுஞ் சொல்லாமல் அவரோ அறிந்துபோம்படி ஒருநாள் தமது வாசலி யென்னும் மனையான் கிணற்றில் ஜலத்துக் கிக்கொண்டிருக்கையில் அழைக்க, அந்தம் மாள் பூதிணைற்றளவில் தூக்கிணகுடத் தை அப்படியே நிற்கவிட்டு வந்ததையும், மற்றொருநாள் அந்தம்மாள் காயனாருக்குப் பழையது பரிமாறி கீற்கையில், காயனார் எனக்கு இச்சாதஞ் சரிசின்றதென, அந்தம் மாள் அந்தம் விசிறிகொண்டு விசிறியதையும், மற்றொருநாள் கல்ல மத்தியானத்தில் சிறிதிருளணுகாவிடத்தில் தாம் செய்யும் போது கையிலிருந்த குழல் தவறி வீழ்ந்த தையெடுக்க மனையான்கோக்கித் தீபங்கொ ண்டுவாவெனக் கொண்டுவந்ததையும், வந் திருந்தவர்கள் கண்டு, இப்படிப்பட்ட மனையாள் வாக்கில் இல்லறமே பெரிதென்றும், இல்லையேல் துறவுறமே பெரிதென்றுமெ ண்ணிக்கொண்டு ஒன்றுக்கேளாமற்போய் விட்டார்.

இப்படி காயனாருக்குத் தம் மனைவியும் அரு மையாக இல்லறநடாத்திவருவாந் தில் வாக்கியம்மாள் மோட்சமடையும்போது

திருவஞ்சுவகாயனார்சரித்திரம். ௩௫

காயனார் திருநாளைத்தப்பார்க்க, காயனாரும என்னென்றார். என்னை மணஞ்செய்தவ ன்று தொடங்கித் தேவரீருக்கு அன்னம் பரிமாறும்போது ஒரு சிறு பாத் திரத்திற் சலமும் ஊசியும் வைவெனக்கட்டினயிட் டது இன்னகாரணமென இன்றுவரையி ல் அடிவேற்குத்தெரியவில்லை யென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, காயனார் அன்னம் புறத்திற் சிதறில் எடுத்துப் பரிசுத்தஞ்செய் வதற் கென்றுசொல்ல அதைக்கேட்டுஉட னேமோட்சமடைந்தனள்.

அப்போது காயனார்பாடிய

வெண்பா.

அரசினிதிரைகளை யாண்டுகளாக
 படிசேற்றவருத பாவ - யுகமரூப
 யன்றாகி முன்னொருத போதயே போநியே
 யென்றங்கு மொகணியே.

என்றுரைத்து அந்தம்மான் திருமேனியை
 ச்சமாதிபண்ணினார். பின்பு அவர் மகா
 அற்புதங்களைச் செய்துகொண்டிருந்துவெ
 லெங்களைப்பார்த்து நமக்குப் பரிபூரண
 திசை நேரிட்டிருப்பதால் நமது சீர்ததை
 வீண் டம்பயின்றி புரிகட்டித்தெருத்தெரு
 வாய் இழுத்துக் கடைசியில் ஊர்ப்புறத
 தில் சசானியதிகையில் போட்டுவிடெ

நது திருவள்ளுவராயனார்சரித்திரம்.

ன்று கட்டியவிட்டு கடைசியில் பரி
 பூரணமானவர்போல் ஐந்துக்கண்டு, ஏ
 லெலெங்கர், பொற்பெட்டியில் வைத்து
 அடக்கஞ்செய்ய ஏத்தனித்ததை. அறிந்து
 காயனார் கண்டித்துப்பார்த்து "அப்பா !
 நான்சொன்ன சொல்லில் -கடவாதே"யெ
 ன்று சொல்லி, உடனே விதேகமுத்தி
 யடைந்தனர்.

ஏலெலெங்கர் நாயனார் கட்டியையைச்
 சிரமெற்றுகி அவர்சொல்லிய வண்ணம்
 நாயனாரைப் புரிகட்டியிருத்தெருத்தெ
 ருவாய்ச்சுற்றிப் பின்னர் சசானியமூலையில்
 எறித்துவிட்டனர்.

அவரது சீர்ப்பரிசுமடைந்த ஜெந்தக்க
 ஜெல்லாம் பொன்னிறமடைந்துசுவர்க்கம
 பெற்றன என்று உமாதேவியாரைக்கு பரம
 சிருபாதிதியாகிய பரமேஸ்வரர் திருவாய்
 எழுந்தருளினார்.

திருவள்ளுவராயனார்
 தீவ்விய சரித்திரம்
 கந்திரம்.